

РЕШЕНИЕ

№ 18959

гр. София, 16.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 27.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **2291** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. с чл.84, ал.2.

Образувано е по жалба на Б. М. Ал-М., роден в [населено място], Л., без гражданство, чрез адв. Й. срещу Решение № 18-ОК/19.01.26г. на Интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при МС, с което не е допусната негова последваща молба до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата са наведени оплаквания, че административният акт е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Счита, че изложените в решението факти са непълни и не изясняват в цялост случая. Твърди, че е бил лишен от достъп до правосъдие в няколко последователни административни производства, което е в противоречие с националното и европейското законодателство. Предоставеният през 2004г. хуманитарен статут на Б. Ал-М. е бил отнет с Решение №3889/01.01.2024г., същото не е било обжалвано, поради невръчването му по надлежния ред. С г-н М. никога не е било проведено интервю и не са били взети неговите обяснения при постановяване на това решение. Самото отнемане на хуманитарния статут е станало шест години и седем месеца след влизане на осъдителната присъда в сила и след настъпилата погасителна давност на 19.04.2023г. В оспореното решение административния орган не е изяснил всички факти и неоснователно е приел, че страната на произход на молителя е Л.. На стр.4 се твърди, че е палестинец по произход и това не представлява нововъзникнало обстоятелство, тъй като същото е било известно на административния орган в хода на всички предишни производства. В подкрепа на обстоятелството за произхода си Б. Ал-М. е приложил към жалбата Удостоверение за самоличност Ref 329/02.12.2003г., издадено от палестинското посолство.

В проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се явява лично и се представлява от адв. Й.. Поддържа се жалбата, постъпили са писмени бележки.

Ответникът - Председателят на ДАБ се представлява от юрк. П., която оспорва жалбата. Представя актуални справка за общественно-политическата обстановка в Л. към 04.02.2026г. и в П. към 15.04.2026г., изготвени от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ. Моли да бъде потвърден оспореният административен акт, тъй като лицето не отговаря на условията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

СГП не взема участие.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Молба с вх. № 4634/23.12.2025г., по повод на която е издадено процесното решение е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ. Предходните административни производства са приключили с влезли в сила административни актове.

С Решение № 4521/24.098.2001г. на председателя на ДАБ при МС, на чужденеца е предоставена хуманитарна закрила на бежанец за срок от шест месеца в Република България. Б. М. АЛ-М. е подал последваща втора молба с вх. № 4634 от 29.12.2003 г. на РПЦ-С., с искане да бъде продължен срокът на предоставената му хуманитарна закрила, лично и за неговите деца С. и М.. С Решение № 111 от 27.01.2004 г. на председателя на ДАБ при МС, на Б. М. АЛ-М. и на децата му С. Б. Ал-М. и М. Б. Ал-М. е предоставен хуманитарен статут.

С решение № 3889 от 01.03.2024г. на председателя на ДАБ при МС, предоставеният с Решение № 3889 от 27.01.2004г. хуманитарен статут на Б. М. АЛ-М. е отнет поради извършено от него тежко престъпление, съгласно българското законодателство. Във връзка с постъпила информация от Софийския градски съд е установено, че чужденецът е осъден за деяние по чл. 281, ал. 2, т. 1, т. 4 и т. 5 вр. ал. 1 от Наказателния Кодекс. Извършеното престъпление е било прието за тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК.

С последваща молба с вх. № КП-04-3297 от 19.05.2025г. чужденецът отново е поискал международна закрила. С решение № 17- ОК/06.06.2025 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС не е допусната последваща молба с вх. № КП-04-3297 от 19.05.2025г. до производство за предоставяне на международна закрила. Решението не е било обжалвано и е влязло в сила.

Б. М. АЛ-М. мотивира настоящата си четвърта поред молба с рег. № 4634/23.12.2025 г. с наличието на настъпили нови факти и обстоятелства след отнемането на предоставения му хуманитарен статут. В молбата си чуждият гражданин посочва, че с влязлата в сила присъда е бил осъден за извършено на територията на Република България престъпление от общ характер по НОХД № 5525/2016 г. по описа на СГС, потвърдена с решение на САС по ВОХД № 622017г. Твърди, че присъдата е влязла в сила на 19.04.2017г., като са му наложени две наказания - лишаване от свобода за една година и осем месеца и глоба в размер на 5000 лева. Посочва, че по първото наказание е настъпила реабилитация по право към дата 19.04.2021 г., когато е изтекъл четиригодишният изпитателен срок през който не е извършил друго престъпление, а по второто наказание е настъпила реабилитация към, дата 19.04.2023г. Молителят казва, че производството по отнемане на хуманитарния му статут е иницирано по повод постъпила в ДАБ при МС информация за повдигнати обвинения от СГП за подбуждане към „свещена война“, по които е признат за невинен. В молбата се твърди, че към момента на депозиране на молба с вх. № КП-04-3297/19.05.2025 г. той и адвокатът му не са разполагали с решението, с което му е отнет статута на основание чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ - наличие на влязла в сила присъда за извършено тежко престъпление на територията на Република България. Молителят в молбата си посочва, че съгласно чл. 85, ал. 1 от Наказателния кодекс, реабилитацията заличава осъждането и отменя за в

бъдеще последиците, които законите свързват със самото осъждане. Според чужденеца, след 19.04.2023г. е отпаднало основанието по чл. 17, ал. 4 вр. чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ за отнемането на хуманитарния му статут. Твърди, че няма данни, даващи основание да се приеме, че представлява заплаха за националната сигурност. Посочва, че в Република България пребивава на законно основание повече от двадесет години, че по произход е палестинец, като баща му и майка му са граждани на П.. Казва, че има две деца С. Б. Ал-М. и М. Б. Ал-М., на които през 2004 г. е предоставен статут на бежанец. Посочва, че живее на семейни начела с Н. Д., която е българска гражданка, с която има син М. О. Ал-М.. В молбата се посочва и че е с влошено здравословно състояние, вследствие на което е настъпила некроза на костна тъкан на левия му крайник, налагаща повторна операция за подмяна на наложената метална остеосинтеза.

Чужденецът е уведомен със съобщение с рег. № УП 4634/23.12.2025 г. за възможността и срока, в който трябва да предостави писмени доказателства в подкрепа на твърденията си, като видно от изложеното в оспореното решение, чужденецът не е предоставил доказателства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Към молбата си Б. М. АЛ-М. е приложил единствено свидетелство за съдимост, издадено на 28.10.2025г., от Министерството на правосъдието, валидно до 28.04.2026г., според което лицето е „неосъждано“ При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице имащо правен интерес от оспорването на процесното решение, в законоустановения срок. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

Съгласно чл. 13, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците, производството за предоставяне на международна закрила не се образува, когато чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Съгласно дефиницията на §1, т.6 от ДР на ЗУБ "Последваща молба" е молба за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение за отхвърляне на молбата. На основание чл. 76а от ЗУБ, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2. Подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III от ЗУБ.

Решение № 3889 от 01.03.2024г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, постановено на основание чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ, хуманитарният статут е отнет, поради наличие на сериозни основания да се предполага, че чуждият гражданин е извършил тежко престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 от Допълнителните разпоредби на Наказателния кодекс. Това решение е подлежало на самостоятелен съдебен контрол и направените от адв. Й. в съдебно заседание възражения във връзка с нередовната процедура по връчването му са неотнормирани и не следва да се обсъждат.

Член 17, пар. 1, б. б) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния

статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, предвижда, че гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице е извършило тежко престъпление.

В случая, не само се предполага извършено престъпление от чуждият гражданин, а видно от писмо рег. № 4634/16.11.23г., подписано от председателя на Софийски градски съд (лист 85 от делото) има влязла в сила на 19.04.2017г. присъда №345/21.12.2016г. по НОХД №5525/2016г. по описа на СГС, с която се признава подсъдимият Б. М. Ал – М. с ЕГН [ЕГН] за виновен за престъпление по чл.281, ал.2, т.1, т.4 и т.5, вр. с ал.1 от НК. (Противозаконно подпомагане на чужденец да пребивава или преминава в страната в нарушение на закона). За същото престъпление наказанието, което НК предвижда е лишаване от свобода от две до десет години и глоба от пет хиляди до двадесет хиляди лева, когато деянието е: т.1. извършено чрез използване на моторно, въздухоплавателно или друго транспортно средство; т.4. извършено по отношение на малолетно или непълнолетно лице и т. 5. извършено по отношение на повече от едно лице.

Извършеното от Б. М. Ал – М. деяние, за което е бил осъден, представлява тежко престъпление по смисъла на чл.93, т.7 от НК: „Тежко престъпление“ е това, за което по закона е предвидено наказание лишаване от свобода повече от пет години, доживотен затвор или доживотен затвор без замяна. Твърдяното от жалбоподателя обстоятелство, че е настъпила реабилитация, във връзка с което е представено от него Свидетелство за съдимост, издадено на 28.10.2025г. (лист 30) е ирелевантно към приложението на 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ, с което българският закон въвежда изискването на Член 17, пар. 1, б. б) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година. Директивата поставя като достатъчно условие съществуването на сериозни основания да се счита, че съответното лице е извършило тежко престъпление, тя дори не изисква лицето да е осъждано с влязла в сила присъда на съд – независимо дали в държавата предоставила статута или друга държава, поради което и всякакви обстоятелства, свързани с изтърпяно наказание или настъпила реабилитация са неотнормирани. Следователно и обстоятелството, на което се позовава чужденецът, че според Свидетелството за съдимост от 28.10.2025г. лицето „Не е осъждано“, не представлява ново обстоятелство от съществено значение за личното му положение по смисъла на ЗУБ, нито ново обстоятелства от съществено значение относно държавата му по произход.

Относно държавата по произход, съгласно Свидетелството за съдимост, лицето е без гражданство и е роден в Л., а видно от отговорите при първоначалното интервю, дадено на 24.11.2000г., страната на постоянното му местоживееене е била С.. Държава по произход по дефиницията на §1, т.7 от ДР на ЗУБ е държавата, чийто гражданин е чужденецът, а за лице без гражданство - държавата на предишното му обичайно пребиваване. В оспореното решение държавата му по произход е определена на Л., тъй като в предходно интервю той се представя като палестинец без гражданство от Л.. Обсъдена е от административния орган обстановката в Л., представена е и актуална справка за обществено - политическото положение, изготвена от Дирекция „Международни отношения“ при ДАБ, видно от която не са налице нови обстоятелства от съществено значение относно държавата по произход. От друга страна, според Решение №4521/24.09.2001г. му е предоставена хуманитарна закрила, след като е представил йеменски паспорт. Като йеменски гражданин, роден в А., Й. е посочен жалбоподателя в писмо (на лист 126) от 21.05.2001г., подписано от Директора на НСБОП. Констатираните противоречия в изявленията на лицето сочат недобросъвестност от негова страна и сериозно разколебават съда да приеме за достоверна представената от него пред българските власти бежанска история. Същата е

променяна от лицето през годините, като в Решение №17-ОК /06.06.2025г. е посочено включително, че е пристигнал за пръв път в България още през 1984г. и не е желаел да се завърне в Л. и С., тъй като ще бъде изпратен в затвора, а от 1994г. е бил със статут на временно пребиваващ, основан на йеменски паспорт, който изтекъл 1999г. Поради това, настоящият състав счита, че не следва да обсъжда заявеното в жалбата от Б. М. Ал - М., че той е палестинец и административният орган поради това е следвало при разглеждане на поредната му молба да изследва и положението в П.. В този смисъл и общото положение в палестинските територии не представлява нововъзникнало обстоятелство от съществено значение. Посоченото в жалбата, че повече от двадесет години живее в България, както и че живее с българска гражданка, с която има дете не представлява относимо обстоятелство от съществено значение за чуждия гражданин по смисъла на чл.12, ал.2 от ЗУБ.

В представените доказателства – медицински документи не се съдържат данни, които да сочат, че Б. М. Ал-М. е в състояние, което поставя в опасност живота му, би се влошило драстично при евентуално връщане в страната му по произход, или друга територия, или би попречило на транспортиране, движение или получаване на лечение. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Под "други причини от хуманитарен характер" по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ се има предвид не всяка причина независимо от нейното естество, а се визират останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. Тези причини обаче следва да са такива, че да разкриват реален риск от посегателства върху личността на чужденеца при завръщането му в страната, (в този смисъл е Решение № 3015/31.03.2022 г. по адм. дело № 8672/2022 г. на ВАС, Решение № 12077/25.11.2021 г. по адм. дело № 7894/2021 г. на ВАС, Решение № 11784/ 18.11.2021 г. по адм. дело № 8044/2021 г. на ВАС).

В посочените от молителя мотиви не се открива наличието на нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, отговарящи на изискванията за допустимост на последваща молба за международна закрила, поради което жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

По изложените мотиви и на основание чл. 172, ал. 2 АПК съдът,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. М. Ал-М., роден в [населено място], Л., без гражданство, чрез адв. Й. срещу Решение № 18-ОК/19.01.26г. на Интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при МС, с което не е допусната негова последваща молба до производство за предоставяне на международна закрила.

Решението е окончателно на основание чл.85, ал.3 от ЗУБ.

СЪДИЯ: